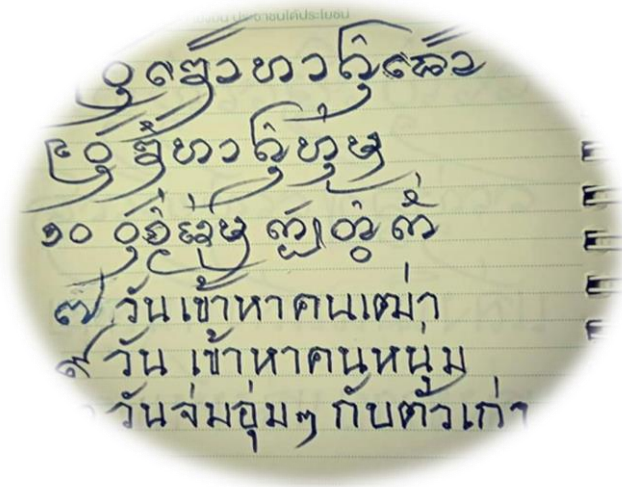

ฐานข้อมูลภูมิปัญญาท้องถิ่น

องค์การบริหารส่วนตำบลโป่งงาม
อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย

คำนำ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๕๗ (๑) รัฐต้องอนุรักษ์ ฟื้นฟู และส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมและจารีตประเพณีอันดีงามของท้องถิ่นและของชาติ และจัดให้มีพื้นที่สาธารณะสำหรับกิจกรรมที่เกี่ยวข้องรวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชน ชุมชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้ใช้สิทธิและมีส่วนร่วมในการดำเนินการด้วย

ภูมิปัญญาไทย หรือภูมิปัญญาชาวบ้าน ถือเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาชีวิต ความเป็นอยู่ของประชาชน ทั้งทางสังคม และเศรษฐกิจ เนื่องจากภูมิปัญญาชาวบ้าน เกิดขึ้นจากความรอบรู้ ประสบการณ์ แนวคิดที่สังคม หรือชุมชนได้ถ่ายทอด สืบสานต่อกันมา ด้วยคนไทยแต่โบราณ มีภูมิปัญญาฉลาดล้ำลึก ในการประดิษฐ์คิดค้น สร้างสรรค์ เพื่อใช้ประโยชน์ จากสิ่งแวดล้อม แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในท้องถิ่น เพื่อการดำรงชีวิตอย่างสุขกาย สบายใจ โดยเฉพาะภูมิปัญญาด้านปัจจัยพื้นฐาน แห่งการดำรงชีพ ประกอบด้วย ความสามารถในการแสวงหาอาหาร การปลูกสร้างที่อยู่อาศัย การคิดค้นประดิษฐ์สิ่งทอ เพื่อการนุ่งห่ม และความรู้ในการบำบัดรักษา โรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งช่วยให้สังคมไทย นับแต่อดีตดำรงอยู่ได้อย่างสุขสงบ สืบถึงปัจจุบัน

กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม องค์การบริหารส่วนตำบลโป่งงาม ได้เห็นความสำคัญของภูมิปัญญาท้องถิ่นจึงได้จัดทำ ฐานข้อมูลปัญญาท้องถิ่น ปราชญ์ชาวบ้านหรือปราชญ์ท้องถิ่นเพื่อให้มีข้อมูลเป็นปัจจุบัน เพื่อสืบสานและอนุรักษ์ไว้ให้ลูกหลานได้เรียนรู้ ไม่ให้สูญหายไปจากท้องถิ่นและจะเป็นประโยชน์ต่อสาธารณชนในการค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับข้อมูลภูมิปัญญาท้องถิ่นตำบลโป่งงามต่อไป

กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
องค์การบริหารส่วนตำบลโป่งงาม

ภูมิปัญญาไทย หรือภูมิปัญญาชาวบ้าน ถือเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาชีวิต ความเป็นอยู่ของประชาชน ทั้งทางสังคม และเศรษฐกิจ เนื่องจากภูมิปัญญาชาวบ้าน เกิดขึ้นจากความรอบรู้ ประสบการณ์ แนวคิดที่สังคม หรือชุมชนได้ถ่ายทอด สืบสานต่อกันมา ด้วยคนไทยแต่โบราณ มีภูมิปัญญาฉลาดล้ำลึก ในการประดิษฐ์คิดค้น สร้างสรรค์ เพื่อใช้ประโยชน์ จากสิ่งแวดล้อม แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในท้องถิ่น เพื่อการดำรงชีวิตอย่างสุขกายสบายใจ โดยเฉพาะภูมิปัญญาด้านปัจจัยพื้นฐาน แห่งการดำรงชีพ ประกอบด้วยความสามารถ ในการแสวงหาอาหาร การปลูกสร้างที่อยู่อาศัย การคิดค้นประดิษฐ์สิ่งทอ เพื่อการนุ่งห่ม และความรู้ในการบำบัดรักษา โรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งช่วยให้สังคมไทย นับแต่อดีตดำรงอยู่ได้อย่างสุขสงบ สืบถึงปัจจุบัน

ภูมิปัญญาเหล่านี้เสริมสร้างคุณลักษณะแก่สังคมไทย ให้รู้จักการผ่อนสั้น ผ่อนยาว ผ่อนหนักให้เป็นเบา ผ่อนร้ายให้กลายเป็นดี มีความมั่งคั่งอุดมสมบูรณ์ จนเกิดเป็นความมั่นคงในทางสังคม การเมือง และเศรษฐกิจ แบบพึ่งพาตนเอง ได้ในลักษณะแบบพหุมีพอกิน สามารถนำทรัพยากรที่มีอยู่มาใช้ เพื่อการพัฒนาประเทศ ได้อย่างคุ้มค่าที่สุด รวมไปถึงมี ระบบการจัดการด้านทรัพยากรดิน แร่ธาตุ ป่าไม้ แหล่งน้ำอย่างทรงประสิทธิภาพ พื้นความรู้ความสามารถที่ได้รับการสั่งสมถ่ายทอดกันมา และนำมาปรับใช้ร่วมกับความรู้ และประสบการณ์ของตนเอง ให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของชาวบ้านในท้องถิ่น

ภูมิปัญญาชาวบ้านด้านการทำมาหากิน

ภูมิปัญญาที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพต่าง ๆ เช่น การทำนา ทำสวน ทำไร่ จับสัตว์น้ำ ทอผ้า ค้าขาย

ภูมิปัญญาชาวบ้านด้านการรักษาโรค

ภูมิปัญญาที่ใช้ในการดูแลสุขภาพ และแก้ปัญหาสุขภาพ เช่น การใช้สมุนไพรเป็นยาและอาหาร พิษสมุนไพร หมอพื้นบ้าน และการแพทย์แผนโบราณ

ภูมิปัญญาชาวบ้านด้านการกินอยู่

ภูมิปัญญาที่ใช้ในการถนอมอาหาร การปรุงอาหาร การกินอาหาร

ภูมิปัญญาชาวบ้านด้านศิลปกรรม

ภูมิปัญญาที่ปรากฏในผลงานสร้างสรรค์ด้านจิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม และนาฏกรรม

ภูมิปัญญาชาวบ้านด้านภาษาและวรรณกรรม

ภูมิปัญญาที่ปรากฏในผลงานสร้างสรรค์ด้านภาษาและสำนวนไทย เช่น คำผญา คำสอน ความเชื่อ ปริศนา คำทาย และ บทเพลงพื้นบ้าน เช่น เพลงแหล่ เพลงกล่อมเด็ก เพลงฉ่อย กลอนลำ เพลงอีแซว เพลงเกี่ยวข้าว ฯลฯ

ภูมิปัญญาชาวบ้านด้านศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณี

ภูมิปัญญาที่ใช้ในการปรับประยุกต์พิธีกรรมทางศาสนาเพื่อความมั่นคงของชุมชน ประเพณีเกี่ยวกับชีวิต ตั้งแต่เกิดจนตาย เช่น ประเพณีการเกิด การบวช การแต่งงาน การตาย ฯลฯ

ภูมิปัญญาชาวบ้านด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ภูมิปัญญาที่ใช้ในการจัดการทรัพยากรดิน น้ำ และป่าไม้ เช่น การสร้างเขื่อน เหมือง ฝาย การควบคุมคุณภาพน้ำ การป้องกัน น้ำท่วม การจัดการป่าไม้ เช่น การปลูกสวนป่า และการอนุรักษ์ป่า

ฐานข้อมูลภูมิปัญญาท้องถิ่นองค์การบริหารส่วนตำบลโป่งงาม

๑. ด้านเกษตรกรรม

เกษตรอินทรีย์(เกษตรพอเพียง)

- นายถวิล สุริยะ บ้านเลขที่ ๔๓ หมู่ ๙ ตำบลโป่งงาม อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย ๕๗๑๓๐

- นายแดน เมืองปา หมู่ ๑๒ ตำบลโป่งงาม อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย ๕๗๑๓๐

ปราชญ์เกษตรผู้โดดเด่นในการใช้อินทรีย์ชีวภาพเนรมิตแปลงนาข้าวให้ปลอดสารพิษได้อย่าง ๑๐๐% รักษาระบบนิเวศใช้ปุ๋ยอินทรีย์แบบไม่พลิกกลับกองเพิ่มธาตุอาหารในดิน, ใช้จุลินทรีย์หน่อกล้วยห่อยสลายตอซังให้เป็นปุ๋ยและกำจัดวัชพืช, ฮอร์โมนไข่ฉีดพ่นบำรุงต้นข้าวและเพิ่มผลผลิต, ใช้สูตรปรามโรคเพื่อป้องกันโรคและหมักสมุนไพรเพื่อฉีดพ่นป้องกันศัตรูและแมลงบนนาข้าวโดยไม่ใช้สารเคมีใดๆ

นายถวิล สุริยะ

นายแดน เมืองป่า

๒. ด้านภาษาและวัฒนธรรม

การเรียนรู้การสอนภาษาล้านนา (ตัวเมือง)

พระมหาจรินทร์ อริญโชโต วัดบ้านคำ หมู่ ๑๒ ตำบลโป่งงาม อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย

นายอุทิศ สังเจริญ บ้านเลขที่ ๓๑ หมู่ ๒ ตำบลโป่งงาม อำเภอ แม่สาย จังหวัดเชียงราย

กระบวนการเรียนรู้ทุกแขนงวิชาการ ย่อมก่อให้เกิดความรู้ ความสามารถของตนเอง เพราะการเรียนรู้ จะไม่มีวันจบถ้าไฟรู้ไฟหา ยิ่งเรียนยิ่งเป็นคนฉลาด สามารถนำไปใช้ได้ทุกกาล ทุกเมื่อ

การเรียนรู้ภาษาล้านนา(ตัวเมือง) เป็นแขนงหนึ่งที่สืบทอดมาตั้งแต่โบราณ เป็นภาษาท้องถิ่น การอนุรักษ์ไว้ให้คนรุ่นหลังได้รู้ได้เห็น เพื่อไม่ให้จางหายไปตามกาลเวลา ตามยุคสมัยที่เปลี่ยนไป

ប្រទេសបាលីឆ្នាំ
 ប្រទេសបាលីឆ្នាំ
 ១០ ប្រទេសបាលីឆ្នាំ
 ៧ ប្រទេសបាលីឆ្នាំ
 ៧ ប្រទេសបាលីឆ្នាំ
 ១០ ប្រទេសបាលីឆ្នាំ

ប្រទេសបាលីឆ្នាំ
 ប្រទេសបាលីឆ្នាំ
 ប្រទេសបាលីឆ្នាំ
 ប្រទេសបាលីឆ្នាំ

၂၂ ဂုဇ္ဈသိဗြိသိသိမောဋ္ဌ ၂၂
သိဗြိသိသိမောဋ္ဌသိသိ
သိဗြိသိသိမောဋ္ဌသိ
ကဗျာဋ္ဌဋ္ဌိဋ္ဌိဋ္ဌိဋ္ဌိ
ဋ္ဌိဋ္ဌိဋ္ဌိဋ္ဌိဋ္ဌိဋ္ဌိဋ္ဌိ
၂၂ ဋ္ဌိဋ္ဌိဋ္ဌိဋ္ဌိဋ္ဌိဋ္ဌိဋ္ဌိ
ဋ္ဌိဋ္ဌိဋ္ဌိဋ္ဌိဋ္ဌိဋ္ဌိဋ္ဌိ

ဋ္ဌိဋ္ဌိ ဋ္ဌိဋ္ဌိ
ဋ္ဌိဋ္ဌိ ဋ္ဌိဋ္ဌိ
ဋ္ဌိဋ္ဌိ ဋ္ဌိဋ္ဌိ
ဋ္ဌိဋ္ဌိ ဋ္ဌိဋ္ဌိ

๓.ด้านศิลปกรรม

องค์การบริหารส่วนตำบลโป่งงามเป็นหน่วยงานที่เล็งเห็นความสำคัญในการส่งเสริม สนับสนุน สืบสานศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น ตลอดจนความคิด ความเชื่อ เพื่อเป็นการพัฒนาและ เผยแพร่วัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีพื้นบ้าน เสริมสร้างและพัฒนาให้เป็นเอกลักษณ์ของ ท้องถิ่น สืบทอดศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น ให้คงอยู่อย่างมั่นคงและยาวนานสืบต่อไป

ศิลปวัฒนธรรมตำบลโป่งงาม ได้แก่

ฟ้อนเล็บ

เป็นการฟ้อนของชาวไทยภาคเหนือ การแสดงจะมีดนตรีบรรเลงประกอบ โอกาสที่แสดง ใน งานเทศกาลหรืองานนักขัตฤกษ์ต่าง ๆ ฟ้อนเล็บเป็นศิลปะการแสดงที่เป็นเอกลักษณ์ทางภาคเหนือ โดยเฉพาะรูปแบบการฟ้อนมีอยู่ ๒ แบบ คือแบบพื้นเมืองหรือฟ้อนเมือง และแบบคุ้มเจ้าหลวง นิยม ฟ้อนในเวลากลางวัน สำหรับชื่อชุดการแสดงจะมีความหมายตามลักษณะของผู้แสดงที่จะสวมเล็บยาว สีทองทุกนิ้ว ยกเว้นนิ้วหัวแม่มือ

ไทเก็ก

ไทเก็กคือศิลปะการป้องกันตัวของจีนที่มีมาแต่โบราณ ซึ่งได้รับการขนานนามว่า “Meditation in Motion” หมายถึง การทำสมาธิในขณะที่เคลื่อนไหว โดยในปัจจุบันนี้นับเป็นการออกกำลังกายชนิดหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับลมหายใจคล้ายการทำสมาธิร่วมกับการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างช้า ๆ และสง่างาม จากท่าหนึ่งสู่อีกท่าหนึ่งโดยไม่หยุดเคลื่อนไหว ซึ่งแต่ละท่าได้แรงบันดาลใจมาจากท่าของสัตว์ เช่น ท่ากระเรียนขาวสยายปีก เป็นต้น

เต้นจีนยูนานแบบประยุกต์

เป็นการรวมกลุ่มของผู้สูงอายุที่มีเวลาว่างออกมาเต้นรำกันเป็นสิ่งที่น่าสนับสนุน เป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และเป็นการออกกำลังกาย การเต้นในที่สาธารณะมีต้นทุนต่ำคนทั่วไปเข้าถึงได้ อีกทั้งยังจับกลุ่มกันเต้น นัดซ้อมเป็นเวลา เป็นการได้เพื่อนใหม่ๆ ไปด้วย

ฟ้อนไทใหญ่

เป็นศิลปะการแสดงฟ้อนรำของชนเผ่าไทใหญ่ที่มีตำนานเล่าขานสืบต่อกันมานานว่า เกิดขึ้นครั้งแรกเมื่อสมัยพุทธกาล ถือเป็นประเพณีสำคัญที่ทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรม และร่วมรับความสนุกสนานโดยทั่วหน้า เป็นกิจกรรมส่วนหนึ่งของการเฉลิมฉลองในเทศกาลออกพรรษาไทใหญ่ที่ปฏิบัติสืบทอดต่อกันมา

เชิดสิงโต

เป็นการละเล่นของชาวจีนเหนือ และจีนใต้ทางเหนือ นิยมเล่นกันในช่วงตรุษจีน นอกจากจะเล่นกันในช่วงมืงานแห่เจ้าแล้ว แม้แต่พิธีเซ่นสังเวยเพื่อขอฝน หลังงานเทศกาลงานชุมนุมใหญ่ก็จะต้องมี รายการเชิดสิงโตด้วย เพื่อความเป็นสิริมงคล

๔.ด้านหัตถกรรม

-ไม้กวาดดอกหญ้า

เป็นผลิตภัณฑ์สำหรับทำความสะอาดที่จำเป็นมากในทุกครัวเรือน ไม้กวาดดอกหญ้าทำจากช่อดอกหญ้าตองกงหรือที่เรียกว่าหญ้าไม้กวาดรวมถึงหญ้าชนิดอื่นเช่น อ้อและแขมหรือแขมใหญ่ด้วยการนำช่อดอกมาตากให้แห้งพร้อมสลัดดอกให้ร่วงหมด ก่อนนำมามัดร้อยให้เป็นผืนและถักติดกับด้ามไม้ไผ่

นายสาม นามวงศ์

เบอร์ติดต่อ : 083-7637183

ตุ่งลำนนา ๑๒ ราศี

“ตุ่งลำนนา ๑๒ ราศี” หรือ “ตุ่งปีใหม่เมือง” ผืนตุ่งทำด้วยกระดาษว่าวหรือกระดาษสาบนผืนตุ่งพิมพ์รูป ๑๒ นักษัตรลงไป ใช้ถวายเป็นพุทธบูชาพร้อมกับเจดีย์ทรายในป่าเวณียี่ใหม่เมืองของชาวลำนนา โดยตุ่ง ๑๒ ราศี นั้น ถูกจัดอยู่ให้อยู่ใน ตุ่งที่ใช้ในงานมงคล ซึ่งหมายความว่าถึงสิ่งที่ดีงามและเป็นสัญลักษณ์ของความโชคดี

นางปิ่นแก้ว ใจพรม

เบอร์ติดต่อ : ๐๖๒-๒๔๒๕๕๓๐

๕.ด้านการแพทย์ไทย

-ลูกประคบ และการประคบ การนวดชีวิตเส้น การใช้สมุนไพรนำมาแปรรูป

ศูนย์ฮ่อมผญาพื้นบ้านตำบลโป่งงาม/เครือข่ายร่วมขับเคลื่อนกิจกรรมด้านสุขภาพอนามัย เป็นศูนย์การเรียนรู้ด้านการดูแลสุขภาพ รักษาอาการเจ็บป่วย ด้วยสมุนไพรพื้นบ้าน ให้ความรู้และฝึกปฏิบัติการทำลูกประคบ และการประคบ การนวดชีวิตเส้น การใช้สมุนไพรนำมาแปรรูป

นางสาวปาริชาติ บุญธิมา

๖. ด้านอื่นๆ

รดน้ำดำหัว เทศกาลวันสงกรานต์

เป็นประเพณีที่ดึงดูดอีกประเพณีหนึ่ง ที่ประชาชนชาวไทยถือปฏิบัติสืบทอดมาช้านาน ซึ่งการรดน้ำดำหัวผู้สูงอายุ หรือญาติผู้ใหญ่ บุคคลผู้ต้นให้ความเคารพนับถือ การรดน้ำดำหัวนั้นจะเป็นการขอโทษขอภัย ซึ่งกันและกัน ที่เคยล่วงเกินกันในปีที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นการล่วงเกินทางกาย ล่วงเกินทางวาจาหรือว่าการล่วงเกินทางใจ ทั้งที่ตั้งใจหรือไม่ได้ตั้งใจ ต่อหน้าหรือว่าลับหลังก็ตาม ประเพณีรดน้ำดำหัว หรือบางครั้งก็เรียกว่า ประเพณีปีใหม่มืองจะมีในระหว่าง วันที่ 13 15 เดือนเมษายนของทุกปี หรือวันสงกรานต์นั่นเอง

วัฒนธรรมอาข่าโล้ชิงช้า เดือนสิงหาคม พื้นที่หมู่ 10

ประเพณีโล้ชิงช้า แะ ชู อา แผ่ว งานเทศกาลประเพณีโล้ชิงช้า เป็นเทศกาลที่ศักดิ์สิทธิ์ สืบสานตำนานหลายพันปีมาแล้ว ถือว่าเป็น “วันแม่ชนเผ่าอาข่า” และเป็นเทศกาลที่จัดงานหลังฤดูการเพาะปลูก แต่เดิมจัดงานเป็นเวลา 33 วัน ปัจจุบันเหลือ 4 วัน คือ

วันที่ 1 “จาแบ” ผู้หญิงอาข่าอาจเป็นแม่บ้านของครัวเรือน หรือถ้าแม่บ้าน ไม่อยู่อาจเป็นลูกสาวไปแทนก็ได้ ก็จะแต่งตัวด้วยชุดประจำเผ่าเต็มยศแล้วออกไปตักน้ำที่บ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ **เพื่อจะนำมาใช้ในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา** น้ำที่ตักมาจากบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ อาข่าเรียกว่า “อื้อจื้อซ้อ” การเซ่นไหว้บรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้วของแต่ละครอบครัว และในวันนี้ก็มีการตำข้าวปึก “ห่อถ่อง” ข้าวปึก หรือห่อถ่อง คือข้าวที่ได้จากการตำอย่างละเอียดโดยก่อน ที่จะตำก็จะนำข้าวสาร (ข้าวเหนียว) แห่ไว้ประมาณ 1 คืบ พอรุ่งเช้าก็นำมานึ่ง หลังจากนั้นเสร็จ หรือได้ที่แล้วก็จะมีการโปรยด้วยน้ำอีกรอบหนึ่ง แล้วก็ทิ้งต่อระหว่างที่รอข้าวสุก ก็จะมีการ ตำงาตำผสมเกลือไปด้วย เพื่อไม่ให้ข้าวเหนียวที่ตำติดมือเวลานำมาปั้นข้าวปึกซึ่งต้องใช้ในการทำพิธีเช่นกัน

วันที่ 2 วันสร้างชิงช้าเป็นวันที่ทุกคนจะมารวมตัวกันที่บ้านของ “โจว์มา” ผู้นำศาสนา เพื่อจะปรึกษา และแบ่งงานในการจะปลูกสร้างชิงช้าใหญ่ของชุมชน หรืออาข่า เรียกว่า “หล่าเผ่อ” ในวันนี้จะไม่มีการทำพิธีใดๆ ทั้งสิ้น แม้กระทั่งสัตว์ก็จะไม่ฆ่า หลังจากการสร้างชิงช้าใหญ่ของชุมชนเสร็จ ก็จะมีพิธีเปิดโล้ชิงช้าโดย โจว์มา ผู้นำศาสนา **จะเป็นผู้เปิดโล้ก่อน จากนั้นทุกคนก็สามารถโล้ได้** หลังจากการสร้างชิงช้าใหญ่ของชุมชนเสร็จ ต้องมาสร้างชิงช้าเล็กไว้ ที่หน้าบ้าน ของตนเองอีกเพื่อให้ลูกหลานของตนเล่น ทุกครัวเรือนจะต้องสร้างเพราะถือว่าเป็นพิธี

วันที่ 3 “วัน ล้อดา อาเผ่ว” วันนี้ถือเป็นวันพิธีใหญ่ มีการเลี้ยงฉลองกันทุกครัวเรือนมีการเชิญผู้อาวุโส หรือแขกต่างหมู่บ้านมาร่วมรับประทานอาหารในบ้านของตน ผู้อาวุโสก็จะมี การอวยพรให้กับเจ้าบ้านประสบความสำเร็จในวันข้างหน้า

วันที่ 4 “จาสา”สำหรับในวันนี้จะไม่มีการประกอบพิธีกรรมอะไรทั้งสิ้น นอกจากพากันมาโล้ชิงช้า แต่พอตะวันตกดิน หรือประมาณ 18.00 น ผู้นำศาสนาก็จะทำการเก็บเชือกของชิงช้า โดยการมัดติดกับเสาชิงช้า ถือว่าบรรยากาศในการโล้ชิงช้าก็ได้จบลงเพียงเท่านี้ และหลังอาหารค่ำก็จะทำการเก็บเครื่องเซ่นไหว้ต่างๆ เข้าไว้ที่เดิม หลังจากเก็บเครื่องเซ่นไหว้เหล่านี้แล้วถือว่าเสร็จสิ้นพิธีกรรมประเพณีโล้ชิงช้า

วัฒนธรรมลาหู่ (เขาะหน้อย) เดือนกุมภาพันธ์ พื้นที่หมู่ 11

เป็นพิธีการเฉลิมฉลองปีใหม่ ในภาษาลาหู่(มูเซอ) เรียกว่า ประเพณี เขาะเจ้าเว ซึ่งแปลว่า "ปีใหม่การกินวอ" ซึ่งจะเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานที่บรรดาญาติมิตร ได้กลับมาร่วมงานกันที่บ้านอย่างพร้อมเพรียง เรียงหน้า ไม่ว่าจะอยู่ใกล้ไกลเมื่อทราบข่าวทางหมู่บ้านตัวเองจะจัดงานดังกล่าวก็จะกลับมาร่วมกัน เทศกาลของลาหู่ค่อนข้างจะมีเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง แตกต่างจากชนเผ่าอื่นๆ ซึ่งปีใหม่หรือการกินวอนี้ มีความสำคัญต่อชาวลาหู่อย่างยิ่ง เพราะเป็นประเพณีที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของเผ่า เสียดายเป็นอย่างมาก

